

מקור המאמר בזוהר פרשת שלוח דף קעה ע"ב – קשו ע"א
סוד מצות ציצית

כִּי מִצְוֹת הַפֶּלֶךְ. ולמדנו, יסוד ושרש במלך מתעטרים באחד, וזהי זכרון ופתח לכל שאר הכתרים, שבתוב (מלחים ק"ח) פתחו לי שערי צדק. וככתוב זה השער לה. ועל זה כתוב וראיתם אותו וזכרתם את מצותה, להכליל בזה כל שאר הכתרים. ולכך הם מעדים עדות ולא עומדים במקומם, משום שהיא מצות.

ושנינו, תשמישי מצוה נורקין. ואם תאמר, הרי לולב וערבה תשמישי קדשה הם, ומה נורקים? אלא תשמישי קדשה, משום שרשותם בכתיבת השם הקדוש.

אמר רבי יצחק, אותם חוטים, להראות איך תלויים מפאו ומאן לארכעה צדי העולם ממקום זה, והיא שולחת על הפל בסוד הלב, שהיא לב כל העולם הזה ולב העליונים, ותלויה בלב העליון, והפל הוא בלב שיוציא מהכמה עליונה. אמר רבי יצחק, שעור של זה (וארה) של זה נתבאר באותיות חקוקות של רבי אלעזר.

מִדְיעָ אַתָּה עֹגֶר אֶת מִצְוֹת הַפֶּלֶךְ. (המילה יא) **כִּי מִצְוֹת הַפֶּלֶךְ.** ותאנא, יסודו ושרשא במלך מתעטרין בחדא. והאי הוא כתרא ופתחה לכל שאר בתרין. דכתיב, (מלחים ק"ח) פתחו לי שערי צדק. ובכתיב, (מלחים ק"ח) זה השער לך. ועל דא כתיב, וראיתם אותו זיכרתם את כל מצותך, לאכללא בהאי כל שאר בתרין. ועל דא אין סהדי סהרותא, ולא קיימי בדוכתייהו בגין דאייה מצות.

וتنין, תשמישי מצוה, נורקין. ואית תימא, הא לולב וערבה וכו', תשמישי קדשה אין, אמר נורקים. אלא תשמישי קדשה, בגין דרישאין בכתיבה דשמא קדישא.

אמר רבי יצחק, אין חוטין, לאחוזה היד תלין מפאו ומפאו, לד' סטרי עלמא, מהאי אחר. ואידי שלטא על פלא. ברוז דלב, דאייה לבא דבל האי עלמא, ולבא דעלאי, ותלי בא לב עלאה. וכלא הוא בלב, דנפק מהכמה עלאה. אמר רבי יצחק, שעורא דהאי, (ס"א ואורכה) דהאי, אתרמר באתווון גליון דרבי אלעזר.

אמָר רַבִּי יְהוֹדָה, אָמָר קָדְשָׁא בָּרוּךְ הוּא, מֵאַן דְּבָעֵי
לְמַהְךְ בֶּתֶר דְּחַלְתִּי, יְהֵךְ בֶּתֶר לְבָא דָא, וּבֶתֶר
עַיִינִין דְּקִימִין עַלְתָּה. מֵאַן אַיִנוֹ עַיִינִין. כִּמְהָ דְּאַתָּ
אָמָר, (תְּהִלִּים לא) עַיִינִי יְיָ אֶל צְדִיקִים אֶבְלָל אַתָּם לֹא
תְּתוֹרוֹ אֶחָרִי לְבָכֶם וְאֶחָרִי עַיִינִיכֶם. מֵאַי טֻמָּא (ד'
קענ"ו ט"א) בְּגִין דְּאַתָּם זָנוּנִים אֶחָרֵיכֶם.

אמָר רַבִּי חַיָּא, מֵאַי טֻמָּא הַכָּא יְצִיאַת מִצְרִים,
דְּכַתִּיב אֲשֶׁר הַזֹּאתִי אַתֶּכָם מִארְץ מִצְרִים.
אֶלָּא, בְּגִין דִּכְדָּבָר נִפְקֹד מִמִּצְרִים, בְּהָאִי חִילְקָא עַל.
וּבְהָאִי, קָטִיל קָדְשָׁא בָּרוּךְ הוּא קְטוֹלָא דְמִצְרִים. וּעַל
דָּא בְּאַתְּרִיה אַתְּדָבָר, וּבְאַתְּרִיה אָזְדָּהָר לְהוּ בְּדָא.
מֵאַי בְּאַתְּרִיה. בְּגִין דְּהָאִי מִצּוֹה, הִיא אַתָּר דִּילָה.

תָּאִנִּי רַבִּי יִסָּא, כתיב (מיכה ז) כִּימִי צָאָתְךָ מִארְץ
מִצְרִים אֲרָאָנוּ נִפְלָאוֹת. כִּימִי, בַּיּוֹם מִבְּיעֵי
לִיהְתָּה, דְּהָא בְּחַד זָמָנָא נִפְקֹד וְלֹא אַתְּעַבְּבוּ. אֶלָּא
כְּאַיִינִין יוֹמִין עַלְאַיִן, דְּאַתְּבָרְכָא בְּהָיו כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל.
בְּהָזֶה זֶמַן קָדְשָׁא בָּרוּךְ הוּא לְאַפְקָא לְהוּ לִישְׂרָאֵל מִן
גָּלוּתָא, וּבְדִין כתיב (ישעיה יב) וְאִמְרָתָם בַּיּוֹם הַהִיא הַזָּה
לִי קָרָאוּ וְגֹו, זָמְרוּ יְיָ בַּיּוֹם הַזָּה מִזְדַּעַת זוֹת
בְּכָל הָאָרֶץ. מֵאַי מִזְדַּעַת זוֹת. בְּגִין דְּהַשְׁתָּא
אַשְׁתָּמֹדְעָא זוֹת בְּעַטְוֹפָא דְמִצּוֹה. בְּהַהְוָא זָמָנָא
מִשּׁוּם שְׁעַכְשָׁוּ נֹדְעָה זוֹת בְּעַטְוֹפָה מִצּוֹה. בְּאֹתוֹ זָמָן תֹּודַעַת זוֹת בְּעַטְוֹפָה מִצּוֹה.

אמָר רַבִּי יְהוֹדָה, אָמָר הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא: מֵי שְׁרוֹצָה לְלַכְתָּה
אַחֲרֵי יָרָאתִי, יָלֵד אַחֲרֵי הַלְּבָב הַזָּה
וְאַחֲרֵי הַעֲינִים שְׁעוֹמָדים עַלְתָּה.
מֵי הַמִּיעִינִים אֶלָּה? כַּמוֹ שְׁנָאָמָר
(תְּהִלִּים לד) עַיִינִי הֵ' אֶל צְדִיקִים.
אֶבְלָל אַתָּם, לֹא תְּתוֹרוֹ אֶחָרִי
לְבָכֶם וְאֶחָרִי עַיִינִיכֶם. מֵה
הַטּוּם? מִשּׁוּם שְׁאַתָּם זָנוּנִים
אֶחָרֵיכֶם.

אמָר רַבִּי חַיָּא, מֵה הַטּוּם כִּאן
יְצִיאַת מִצְרִים, שְׁכַתּוּב אֲשֶׁר
הַזֹּאתִי אַתֶּכָם מִארְץ מִצְרִים?
אֶלָּא מִשּׁוּם שְׁכַשְׁיָצָאוּ מִמִּצְרִים,
נִכְנָסוּ בְּחַלֵּק זה, וּבָזָה הָרָג
הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא הָרָג בְּמִצְרִים.
וַלְכֵן בְּמִקְומָו נִזְכֵר, וּבְמִקְומָו
הַזָּהָרִים בָּזָה. מֵה זה בְּמִקְומָו?
מִשּׁוּם שְׁמִצּוֹה זוֹ הִיא מִקְומָה.

שְׁנָה רַבִּי יִסָּא, כתוב (מיכה ז)
כִּימִי צָאָתְךָ מִארְץ מִצְרִים
אֲרָאָנוּ נִפְלָאוֹת. כִּימִי?! בַּיּוֹם
הָיָה צָרִיךְ לוּ לְכַתֵּב, שְׁהָרִי בָּזָמָן
אֶחָד יָצָא, וְלֹא הַתְּעַכְּבֵנוּ אֶלָּא
כִּמוֹ אָתָּם יָמִים עַלְיוֹנִים
שְׁהַתְּבִרְכָּה בָּהָם כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל,
כִּי עַתִּיד הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא
לְהַזִּיא אֶת יִשְׂרָאֵל מִהָּגָלֹת,
וְאֹזֶן כתוב (ישעיה יב) וְאִמְרָתָם בַּיּוֹם
הַזָּהָר לְהָאָרֶץ מִזְדַּעַת זוֹת
מִשּׁוּם שְׁעַכְשָׁוּ נֹדְעָה זוֹת בְּעַטְוֹפָה מִצּוֹה.

ברוך הוא אותות ונפשים בעולם,
או כתוב (ויריה יד) ביום ההוא
יהיה ה' אחד ושמו אחד. ברוך
ה' לעולם אמר ואמן. ימלך ה'
לעולם אמר ואמן.

אשר מודע זאת, בכמה גמנסין דילה, דיעביד
קדשא בריד הוא אתה ונפשין בעלם, כדין כתיב (ויריה
ד) ביום ההוא יהה י' אחד ושמו אחד. ברוך י'
לעולם אמר ואמן. ימלך י' לעולם אמר ואמן.

ספר אור הזהר (עמוד 299)

כא) הפטעם שנטפשת למיד התקונים בימי התשובה יותר מן הזהר

הנני מילוי מחיים, מודעת זאת בכל הארץ מזמן אשר הארץ ונרה או ריקות של שני המאורות, ספר התקונים וספר הזהר, קימו וקבעו היהודים קהל עדת ישראל להחיק במלמוד הקדוש של ספר התקונים והזהר יחד ורבם, מעור ועד זכון. והגס דין לאיל רם להשיג ולhabit סוד אמות טהרות שבספרים הקדושים הללו, אף על פי כן שותים בצמא את דבריהם ומתלה בהם בקריאתם מאד מאד.

ברם אם החזיקו במקומות אחד במלמוד זהר הקדוש מאה אנשים, הנה בלא מידי התקונים מחייבים אלף אנשים, כמעט רב עלי בתיים מחייבים במלמוד התקונים. וזה הרבה ומונחים בכל שנה ושנה. והפטעם שנטפשת למיד התקונים בימי התשובה יותר מן הזהר, כי כל אדם אשר יחתה הוא פוגם יותר בעשיה באצלות ברי"ה יציר"ה עשי"ה שבת, וידוע כי השבעים התקונים שעשה רבינו שמואן בר יוחאי וכותנו יגון עליינו אמר, בין שנדרים יותר בדרך הספר, על בן לודם מתכו בעולם עשה יותר שם הוא סוד הספר והחשבון. לנו בימי התשובה הכל רגילים בספר התקונים. (בו איש כי בהקדמתו לפניו בנהו)

כב) תקוני הנפש והגוף

וזאת לפנים בישראל, רב בעלי"ם מכבי"י אל באחד באול ראש השנה למאה"ר באימ"ה רצון קולם, האלים מתאשרים בפני עצמם, כי איתא למוד"ז מדי שנה ושנה, ב"א עלי"י מקרא, ב"א עלי"י משנה, ה"ז סדר למשנה בספר התקונים קג"ה וצ"פ, תקוני הנפש ותקוני הגוף, לשם גירושין גומרים הללו מטהרין וזהו אושרים כל באיה לי' ישבון. (מתוך הקדמה היפה לתקוני זהר דפוס בילונרדי)

כג) סוד תקוני הזהר שגלה הרב שמואן בן יוחאי

רבי שמואן בן יוחאי גלה ופתח הע' פנים שבלית בראשית, וקרא אותם תקוני זהר, מפני שהוא לשון אור, וא"ר גימטריא ר"ז, והוא האור הגנו שגנו הקדוש ברוך הוא בתורה וכו', שעל ידי זה יהיה ביכולת האדם לתкоן כל מה שעבר אליו על ידי תשובה, ועל ידי זה יברך אותו השם יתברך שיחיה חטאיכם בימים הללו, שפירות ובאות משנתimi בראשית, ואו בשלג ילבינו.

ולבן נתנו ישראל ללמד בספר התקונים בחדר אול וערשתimi תשובה, שאלו הארבעים יום הם ימי רצון שאנו נתנו להיוות שניות למשה רבינו עלייו השלום עם כל הדברי תורה, ולתкоן הכל על ידי תשובה. (פרי צדיק לבני צדוק הפני מלבון וכותנו ינו עליינו, סימן ח' דף נ"א).

כד) הבועל שם טוב וכותנו יגון עליינו אמר מעור למד תקוני זהר

הנני רושם לך, תלמידי המבוקח הרבה הגאון הקדוש מורי יעקב יוסף הכהן גרא יאיר, בקצרה על ניר קפון בכוון בכדי שתשא אותו בכל עת. קיבלתי ממורי ורבי וכו' [הבעל שם טוב], התקונים למד בכל השנה בכל יום.

כה) למד בכל לילה קדם השנה ממש, מאמר אחד מתקוני הזהר הקדוש, ואו תישן בטח
ובל תירא

אי עץ וכי אלקים אתה, בכל לילה קדם השנה ממש תלמיד מאמר אחד מתקוני הזהר הקדוש ואו
תישן בטח ובכל תירא. והשם יתברך יטע לבני אהבתו ויראותו דוקא, אמר בן יחי רצון.
מנאי מоро ישראל בן מורה הרב רבי אלעזר בעל שם ממש. (בטר שם טוב)